

рактера на износа, т. е. не сж настъпили промѣни и въ стокския съставъ на износа, съ огледъ на отдѣлнитѣ групи— държави. Само Германия прави изключение въ това отношение. Нейното участие въ българския износъ отбелязва постоянна тенденция на увеличение и то както абсолютно, така и относително спрямо другитѣ държави отъ еднороднитѣ групи. Това явление се обяснява, безспорно, съ засилващето се индустриализиране на тази страна отъ сръдна Европа, което е извънредно чувствително следъ 1870 г., т. е. следъ обединителната епоха на Бисмаркъ.

Вториятъ периодъ за нашата външна търговия започва следъ свѣтовната война. Що се отнася за времето презъ свѣтовната война, трѣбва да отбележимъ само известното обстоятелство, че страната търгуваше изключително съ странитѣ на централнитѣ сили и въ ограничени размѣри съ нѣкои неутрални държави на континента: Швейцария, Испания и др.

За цѣлъ периодъ отъ 10 години следъ войната, насокитѣ на нашия износъ не отбелязватъ трайни тенденции. Презъ този периодъ, нареченъ още периодъ на „привиденъ подъемъ“, а по-късно „предкризисенъ периодъ“, се очертахъ две съвсемъ нетрайни тенденции: отначало Турция и Гърция започнаха да заематъ каточели старото си мѣсто на купувачи на частъ отъ нашия износъ. Това, обаче, бѣ само за кжсо време. Следъ това, изпъкнаха на преденъ планъ Италия, която внасяше отъ насъ пшеница и царевица въ голѣми размѣри, кожи отъ едъръ добитѣкъ, по-малко добитѣкъ и др. и Чехо-Словакия, като замѣстница на Австро-Унгария, която внасяше сжщо кожи, зърнени храни, руди, тютюнъ и др. Това бѣха двата най-голѣми пазари презъ това време. Следъ това десетлѣтие, българската външна търговия, специално българскиятъ износъ, започна все по-осезателно да се насочва къмъ сръдноевропейскитѣ пазари и то главно къмъ този на Германия. Отъ 1929/30 до 1934 год., включително, значи презъ време на стопанската депресия, Германия заема постепенно значително мѣсто въ нашия износъ. Въ края на този периодъ, вносътъ на Германия отъ